

Arrest

nr. 164 148 van 15 maart 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X handelend in zijn hoedanigheid als wettelijke vertegenwoordiger van zijn
minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de heer X handelend in zijn hoedanigheid als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarig kind X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 2 maart 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 februari 2016.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HERMANS loco advocaat K. BLOMME en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn. U werd geboren op 26 september 2003 in de Tsjetsjeense stad Argun en bent dus minderjarig. In 2009 kwam u samen met uw gezin naar België omdat uw vader in Tsjetsjenië problemen kende met de autoriteiten. Omwille van deze problemen vroegen uw ouders, M.K. (O.V. X) en A.K. (O.V. X), een eerste maal asiel bij de Belgische autoriteiten op 14 december 2009. De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) besliste op 3 februari 2010 evenwel dat deze aanvraag onontvankelijk was en ging over tot een weigering van verblijf

met het bevel om het grondgebied te verlaten omdat Polen verantwoordelijk werd geacht voor hun asielaanvraag. In september 2010 trokken jullie naar Nederland, waar uw ouders eveneens een asielaanvraag indienden. Jullie keerden echter uit eigen beweging terug naar België, waar uw ouders op 27 december 2010 een tweede asielaanvraag indienden. Op 4 april 2011 ging het Commissariaat-generaal (CGVS) in het kader van deze tweede asielaanvraag over tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus vanwege een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Uw ouders tekenden tegen deze beslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV), maar die stelde op 18 november 2011 de afstand van het geding vast, waardoor deze procedure werd afgesloten. Zonder naar jullie land van herkomst te zijn teruggekeerd, vroegen uw ouders op 12 januari 2012 vervolgens een derde maal asiel bij de Belgische autoriteiten. De DVZ ging hieromtrent over tot een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag (13quater) op 28 maart 2012. Zonder naar jullie land van herkomst te zijn teruggekeerd, dienden uw ouders een vierde aanvraag in bij de Belgische asielinstanties op 27 maart 2014. Op 24 april 2014 ging het CGVS in deze echter over tot een weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag (meervoudige aanvraag) omdat uw ouders er niet in slaagden geloofwaardige nieuwe elementen aan te brengen. Het beroep dat zij tegen deze beslissing instelden bij de RVV werd door deze instantie verworpen op 16 januari 2015. Ondertussen waren jullie opnieuw naar Nederland gegaan, omdat uw ouders er een nieuwe asielaanvraag wilden indienen, maar jullie keerden onverrichter zake terug naar België in augustus 2014. Op 18 februari 2015 dienden uw ouders een vijfde asielaanvraag in in België, die op 18 maart 2015 door het CGVS in overweging werd genomen omdat er nieuwe elementen aan de orde waren die de kans dat uw ouders in aanmerking zouden komen voor internationale bescherming aanzienlijk konden vergroten. Na onderzoek ten gronde besloot het CGVS echter dat deze nieuwe elementen niet volstonden om in hoofde van uw ouders een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concluderen. Op 28 mei 2015 werd de vijfde asielaanvraag van uw ouders door het CGVS dan ook afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de RVV bij arrest van 10/11/2015. Op 18 januari 2016 werd bij een controle door de Belgische autoriteiten vastgesteld dat u en de rest van uw gezin zich illegaal op het Belgische grondgebied bevonden. Daarom werden jullie overgebracht naar een FITT-woning van de DVZ, van waaruit op 21 januari 2016 in uw naam een eigen asielaanvraag werd ingediend als minderjarige.

In het kader van uw persoonlijke asielaanvraag verklaart u te vrezen dat uw vader bij een eventuele terugkeer naar uw herkomstland door de politie aldaar gearresteerd en mogelijk zelfs vermoord zou worden. Uw vader kende eerder al problemen met de politie in jullie herkomstland. U vreest tevens dat de politie mogelijk ook u en de rest van uw gezin zou willen vermoorden.

Ter staving van uw asielaanvraag werd geen enkel document neergelegd.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich ter staving van uw asielaanvraag beroept op de problemen die uw vader in uw herkomstland reeds heeft gekend en de vrees ten aanzien van jullie autoriteiten die uw vader in het kader van zijn eigen asielaanvragen reeds heeft ingeroepen. De persoonlijke vrees die u koestert vloeit volledig voort uit deze problemen. U vreest bij terugkeer namelijk dat uw vader door de politie gearresteerd en mogelijk zelfs vermoord zou worden. U vreest tevens dat de politie ook u en de rest van uw gezin zou kunnen vermoorden (CGVS, p. 7). Aangezien ik in het kader van de vijfde asielaanvraag van uw vader, M.K. (O.V. 6.546.133), de beslissing nam tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan ten aanzien van

u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming omwille van zijn problemen. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw vader, M.K. (O.V. 6.546.133), werd genomen, verwijs ik graag naar de beslissing die werd genomen in het kader van zijn vijfde asielaanvraag. Deze luidt als volgt:

" De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u in uw land vervolging vreest omwille van uw initiële problemen met de autoriteiten die u had omdat u de rebellen R.O. en K.O. destijds geholpen had en omwille van uw sympathie voor de ontvoogdingsstrijd van de Tsjetsjeense republiek Itchkerië (CGVS p. 3 & p. 5 e.v.). Het Commissariaat-generaal is echter van mening dat u het vluchtelingen- of het subsidiaire beschermingsstatuut niet kan worden toegekend omwille van de volgende redenen.

Wat betreft uw verwijzing naar uw initiële problemen omwille van de rebellen R.O. en K.O. waarover u verklaart dat het nog steeds een reden is waarom u niet naar uw land zou kunnen terugkeren (CGVS p. 3), dient te worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vroegere (tweede) asielaanvraag heeft uiteengezet. Hieromtrent moet worden beklemtoond dat uw tweede aanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid (zo werd in hoofdzaak vastgesteld dat met betrekking tot enkele kernaspecten van uw asielrelaas, u en uw vrouw tegenstrijdige verklaringen aflegden; u verklaringen aflegde die niet in overeenstemming konden worden gebracht met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt; u onaannemelijk vaag bleef; uw gedrag niet in overeenstemming kon worden gebracht met uw beweerde vrees; en u geen enkel objectief element ter staving van uw asielaanvraag kon neerleggen hoewel dit redelijkerwijze van u kon worden verwacht, zie beslissing 2de AA). Het beroep dat u tegen deze beslissing indiende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd door deze instantie verworpen (afstand van geding) – bijgevolg restten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot deze asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige, vijfde asielaanvraag volhardt in het initiële relaas uit uw tweede aanvraag, en alleen maar verwijst naar iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de destijds vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen.

In deze context legt u een aantal documenten neer ter verwijzing naar uw initiële asielrelaas (zijnde een kennisgeving van het heropstarten van een strafrechtelijk onderzoek tegen u, een verslag van een huiszoeking en een convocatie op naam van uw vader, CGVS p. 4 + documenten 3-5). Hierover dient vooreerst opgemerkt te worden dat u deze documenten reeds neerlegde tijdens uw vorige, vierde asielaanvraag die door het CGVS niet in overweging werd genomen – toen ging het evenwel om kopies, terwijl u nu de originele exemplaren voorlegt.

Wat betreft een bespreking van deze drie documenten kan dan ook verwezen worden naar de analyse ervan in de beslissing van uw vierde asielaanvraag (zie beslissing 4de AA). In ieder geval dient nogmaals aangehaald te worden dat documenten enkel een ondersteunende werking kunnen hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Gelet op de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw initiële asielrelaas (zie 2de AA), kunnen deze documenten nog weinig ondersteuning bieden. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier, dat in de Noordelijke Kaukasus iedereen tegen betaling eender welk document kan kopen van ambtenaren. Rekening houdend met voorgaande is de bewijswaarde van deze documenten bijzonder relatief en zijn deze stukken op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas. Aan het CGVS maakt u na het gehoor ook brieven over van de ouders van K.O. (document 15) waarin zij verklaren dat u hun zoon had geholpen

met voedsel en medicijnen terwijl hij zich voor de militairen verborgen hield. Hierover kan echter worden opgemerkt dat het gaat om blote en persoonlijke verklaringen van mensen uit uw kennissenkring, waarvan de inhoud niet met enige objectieve informatie gestaafd wordt – vandaar is de waarde van deze verklaringen, opgesteld door privépersonen, relatief. Dat deze brieven bezwaarlijk een bewijs van de door u aangehaalde problemen in uw land kan genoemd worden, blijkt bovendien uit de opmerking zoals die ook al werd aangehaald in de beslissing van uw vorige, vierde asielaanvraag die niet in overweging werd genomen (en waarvan uw beroep hiertegen door de RVV reeds werd verworpen). Net zoals de ouders van K.O. in hun brief doen, verklaart u in het kader van uw huidige aanvraag dat u K.O. had geholpen met voedsel en medicatie toen hij ondergedoken zat (CGVS p. 8). Naar aanleiding van uw initiële asielaanvraag maakte u echter geen enkele melding van het feit dat u K.O. zou hebben voorzien van eten, medicatie en/of onderdak, als gevolg waarvan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet te vluchten, zouden zijn ontstaan. In het kader van uw toenmalige asielaanvraag (i.c. uw tweede aanvraag die door het CGVS ten gronde werd behandeld) verklaarde u daarentegen louter dat u K.O. begin oktober 2009 eens ontmoette tijdens een barbecue in het bos toen u er met uw vriend A.S. ging wandelen en dat u na uw vertrek uit Tsjetsjenië op 2 november 2009 vernam dat K.O. om het leven was gekomen tijdens een arrestatie door de autoriteiten – bovendien bleek uit uw verklaringen van toen dat u K.O. nauwelijks kende (zo kon u met moeite zijn familienaam herinneren) en dat het voornamelijk Rizvan Osmayev was die een doorslaggevende rol speelde in uw asielrelaas (zie gehoorverslagen CGVS 2e AA dd. 21.02.2010 & 25.03.2011). Als K.O. dermate bepalend zou zijn geweest voor uw eigen problemen met de autoriteiten van uw land, kan toch verwacht worden dat u hieromtrent gelijklopende verklaringen aflegt en de Belgische asielinstanties hiervan op de hoogte brengt van aan het begin van uw asielprocedure. Dit is in casu niet het geval. Bovenstaande vaststellingen kunnen de onaannemelijkheid van uw asielrelaas zoals reeds aangetoond tijdens uw vorige asielaanvragen, niet herstellen. Wat betreft het nieuwe element dat u aanhaalt in het kader van uw huidige, vijfde aanvraag (met name uw sympathie voor de onafhankelijkheidsstrijd van de Tsjetsjeense republiek Itchkerië), kan het volgende besloten worden. Aan de hand van een aantal documenten (i.e. uw paspoort van Itchkerië dat u vanuit België verkreeg en de foto's waarop u te zien bent tijdens evenementen van de Tsjetsjeense onafhankelijkheidsbeweging in België, documenten 1 & 8) toont u uw inzet en sympathie voor de Tsjetsjeense zaak en vrijheidsbeweging aan vanuit België; dat u hierdoor problemen zou kennen in geval van terugkeer naar uw land zoals u beweert (CGVS p. 10), kan hieruit evenwel niet geconcludeerd of afgeleid worden. Zoals u zelf aangeeft heeft u geen functie in de beweging, maar bent u enkel een sympathisant. U nam tijdens bijeenkomsten of manifestaties nooit het woord (naar eigen zeggen omdat u geen goede spreker bent). U was ook niet toegelaten om bij de conferenties onder de leiders van de beweging aanwezig te zijn als zij ergens vergaderden of afspraken (u betuigde enkel buiten aan de plaats van het evenement uw sympathie door spandoeken en vlaggen vast te houden en te zingen, bijvoorbeeld in de Europese wijk in Brussel of in Antwerpen), omdat ze u niet kenden en u geen rol van betekenis had (CGVS p. 9-10). Derhalve zijn er geen aanwijzingen waarom de autoriteiten in uw land u (een loutere sympathisant die niet op de barricades stond en zonder rol van betekenis in de Tsjetsjeense onafhankelijkheidsbeweging in het buitenland) als een dermate bedreiging zouden zien dat ze zouden overgaan tot daden van vervolging omwille van uw (beperkte) betrokkenheid bij deze beweging.

U haalt aan dat de Tsjetsjeense autoriteiten zelfs 'stille sympathisanten' zoals u niet verdragen (CGVS p. 10), maar u maakt niet hard dat men in uw land van herkomst überhaupt op de hoogte zou zijn van uw sympathie voor en aanwezigheid bij deze Itchkerië-evenementen in het buitenland. Zo verklaart u niet te weten of de Russische autoriteiten weten dat u een paspoort van Itchkerië heeft verkregen (CGVS p. 7) – later zinspeelt u wel op het feit dat de Tsjetsjeense politie dit wel zou weten maar al snel blijkt dat u dat alleen maar veronderstelt en enkel als voorbeeld aangeeft dat men dat via via (eventueel via informanten) zou kunnen te weten komen. Daarop geeft u toe dat u niet kan zeggen of er informatie over uw paspoort van Itchkerië zou gelekt zijn (CGVS, p. 8). U verwijst ook heel uitdrukkelijk naar de nieuwsverslagen op de website van de Republiek Itchkerië (nl.www.thechechenpress.com) en u verklaart dat u op één van de video's op deze site zou te zien zijn (CGVS p. 10). Bij nader inzien blijkt dat het verslag waarnaar u expliciet verwees over de Tsjetsjeense Vredesmars in 2014 gaat toen die in Talinn (Estland) werd gehouden – daarbij was u toen niet aanwezig omdat u niet uit België weg mocht (CGVS p. 6); logischerwijs bent u op het bewuste verslag dan ook niet te zien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat de autoriteiten in uw land op de hoogte zouden zijn van uw sympathie voor de Tsjetsjeense onafhankelijkheidsbeweging in het buitenland (waarbij u weliswaar slechts een marginale rol speelt). Bijgevolg kan ook niet a priori worden aangenomen dat u om deze reden gevisieerd en/of vervolgd zou worden in uw land zoals u beweert. Met twee brieven van vertegenwoordigers van Itchkerië in het buitenland, nl. Ayub Ishayev en Mayrbek Dzhakayev (documenten 6 & 7), wil u aantonen dat u niet naar uw land kan terugkeren omdat u daar een probleem heeft (CGVS p. 7-8). In de brieven wordt geschreven dat u een aanhanger was van de

Tsjetsjeense onafhankelijkheidsstrijd. U geeft zelf aan dat u deze beweging indertijd hielp met het transporteren van voedsel en medicatie en het uitdelen van pamfletten; naar eigen zeggen was u nooit militair actief voor de beweging en nam u ook nooit de wapens voor hen op – u heeft hen ook nooit financieel gesteund (CGVS p. 8). Vreemdgenoeg zegt A. I. (uw dorpsgenoot van in Tsjetsjenië en nu vertegenwoordiger van Itchkerië in Europa) dan weer wel dat u financiële steun verleende aan de deelnemers van de nationale bevrijdingsbeweging. Beide brieven vermelden ook dat u systematisch vervolgd werd door de Russische geheime dienst en de lokale autoriteiten in Tsjetsjenië waardoor u indertijd uw land moest verlaten en er nu niet meer zou kunnen terugkeren. Er dient echter te worden opgemerkt dat het gaat om blote en persoonlijke verklaringen van mensen uit uw kennissenkring (I. kende u al van in Tsjetsjenië en D. leerde u in België kennen), waarvan de inhoud niet met enige objectieve informatie gestaafd wordt. Dat deze brieven bezwaarlijk een bewijs van de door u aangehaalde problemen in uw land kan genoemd worden, blijkt bovendien uit een aantal inhoudelijke elementen ervan. Zo maken I. en D. in hun brieven wel melding van 'systematische vervolging' vanwege de autoriteiten aan uw adres, maar wat u precies zou meegemaakt hebben, wordt op geen enkele manier concreet benoemd qua tijd, locatie, betrokkenen of omstandigheden. Deze brieven vormen bijgevolg geen verdere indicatie dat u het voorwerp zou hebben uitgemaakt van vervolging in uw land van herkomst vanwege uw betrokkenheid bij de Tsjetsjeense onafhankelijkheidsstrijd of de reeds genoemde rebellen Os. en Oz., of dat u hierdoor het risico zou lopen op vervolging bij een eventuele terugkeer naar uw land.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aan te tonen ten opzichte van uw land van herkomst, de Russische Federatie. De documenten die u neerlegt veranderen hier niets aan. Uw interne Russische paspoort, uw huwelijksakte, de geboorteaktes van drie van uw kinderen bevatten immers louter informatie over uw identiteit en die van uw kinderen en over uw echtelijke situatie, waaraan evenwel niet getwijfeld wordt. Het document van het recherchecomité, de convocatie op naam van uw vader, het huiszoekingsverslag, uw paspoort van de Republiek Itchkerië, de twee brieven en de foto's van u met vertegenwoordigers van de Republiek Itchkerië werden reeds besproken (zie boven).

Wat betreft de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van dien aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet."

In het kader van uw persoonlijke asielaanvraag brengt u geen elementen aan die een ander licht werpen op de problemen van uw vader en de door hem ingeroepen vrees. Evenmin haalt u andere, persoonlijke elementen aan die bij terugkeer in uw hoofde aanleiding zouden kunnen geven tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van dien aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die

erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

1.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker "verklaring M.E. + vertaling", "verklaring M.D. + vertaling", "verklaring A.I. + vertaling", "verklaring P.O. + vertaling", "verklaring B.O. vertaling" en "bewijsstuk medische toestand moeder verzoeker".

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 1 maart 2016 in een eerste middel een schending aan van de artikelen "48/3 en 4" van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de "beginnelsen van behoorlijk bestuur" en van het "verbod van willekeur".

Verzoeker gaat in op de problemen van zijn ouders bij een terugkeer naar hun land van herkomst: "Dat zijn vader ingeval van terugkeer gezien zijn verleden als geheim agent hoe dan ook zal opgepakt worden, en er grote kans bestaat dat hij ook gedood zal worden. Dat als zijn moeder als alleenstaande zonder man zou terugkeren naar het land van herkomst zij zekerlijk opgepakt zal worden en het slachtoffer zal worden desgevallend van slagen en verwondingen en aanzienlijke agressie.". Verzoeker stelt dat, indien hij gedwongen zou worden terug te keren, "hij eenzelfde lot dreigt te ondergaan teneinde hetzij meer informatie over diens vader te weten te komen hetzij om diens vader M.K. te dwingen zich alsnog bij hen aan te geven met alle nadelige gevolgen vandien".

Verzoeker geeft vervolgens het feitenrelaas van zijn vader weer, alsook "de verklaring van dhr. M.E., dewelke zelf erkend is als politiek vluchteling". Hij wijst op de verklaringen gevoegd bij zijn verzoekschrift en vraagt dat "deze informatie minstens onderzocht wordt vooraleer de aanvraag van verzoeker kan worden afgewezen".

Verzoeker stelt dat "er wél degelijk voldoende elementen aanwezig zijn in het dossier waaruit blijkt dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt, en waarbij diens eerste asielaanvraag niet zomaar kan verworpen worden door verwijzing naar een beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag van diens vader". Het is volgens hem essentieel dat "een eerste asielaanvraag ten gronde wordt onderzocht, dit in tegenstelling tot een meervoudige asielaanvraag die desgevallend niet in overweging wordt genomen, doch beide beslissingen hebben een duidelijk andere finaliteit en er kan geenszins enige afwijzing van de eerste asielaanvraag van verzoeker aan de orde zijn zonder diens asielrelaas grondig te onderzoeken".

2.2. In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de "beginnelsen van behoorlijk bestuur".

Hij stelt dat zijn moeder "met een zeer ernstige medische problematiek te kampen heeft, en zij meer specifiek een HIV-1 Infectie heeft". Volgens verzoeker kan zijn moeder "in het land van herkomst alleen alleszins niet de zorg en opvoeding van conculant voor haar rekening kan nemen, temeer in het land van herkomst de toegang tot HIV-zorg en behandeling geenszins op punt staat, wel integendeel. Dat verzoeker nog minderjarig is en geenszins voor zichzelf kan instaan in het land van herkomst en bovendien door de problemen van zijn ouders groot gevaar voor zijn leven minstens fysieke integriteit loopt."

2.3. In een derde middel voert verzoeker een schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het “*fair play-beginsel*”.

Volgens verzoeker werd *in casu* geenszins *in concreto* gemotiveerd waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus niet zouden kunnen toegekend worden, gezien er geen enkel afdoend onderzoek verricht werd naar de actuele situatie in Tsjetsjenië.

Verzoeker stelt dat opdat er sprake zou zijn van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon die dreigt het land te moeten verlaten, het niet noodzakelijk is dat deze persoon aantoonst dat hij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Hij verwijst naar het arrest van 17 februari 2009 van het Hof van Justitie dat volgens hem betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming, stelt dat het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging in geval de aanvrager wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemeen risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

Hij laat gelden dat er niet alleen schending aan de orde is van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet maar ook een schending van artikel 3, *juncto* artikel 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) en dat door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat Verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend (“*independent and rigorous*”) moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM. Hij besluit dat hieromtrent geen enkel onderzoek werd gedaan en dat er hieromtrent ook niet werd gemotiveerd.

2.4. Verzoeker vraagt aan de Raad de bestreden beslissing “*te annuleren en voorafgaand te schorsen en diens bevoegdheid desgevallend uit te putten in volle rechtsmacht*”.

Beoordeling

2.5. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien de hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.6. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor zijn huidige eerste asielaanvraag beroept op de problemen die zijn vader in zijn herkomstland heeft gekend en de vrees ten aanzien van de autoriteiten die zijn ouders in het kader van hun eigen asielaanvragen hebben ingeroepen.

2.7. Op 28 mei 2015 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming inzake de vijfde asielaanvraag van verzoekers ouders. De Raad bevestigde deze beslissing op 10 november 2015 (RvV 10 november 2015, nr. 156 291).

2.8. Gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, moeten deze als vaststaand worden beschouwd.

2.9. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot andere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

2.10. Waar in het verzoekschrift wordt ingegaan op de problemen van zijn ouders bij een terugkeer naar hun land van herkomst en het feitenrelaas van zijn vader wordt weergegeven, stelt de Raad vast dat deze elementen niet dienstig kunnen worden aangevoerd gezien de Raad reeds oordeelde over de problemen van zijn ouders in het arrest van 10 november 2015 (RvV 10 november 2015, nr. 156 291).

2.11. De bij het verzoekschrift gevoegde “*verklaring M.D. + vertaling*”, “*verklaring A.I. + vertaling*”, “*verklaring P.O. + vertaling*” en “*verklaring B.O. vertaling*” werden door verzoekers ouders neergelegd op het Commissariaat-generaal tijdens hun vijfde asielaanvraag. Deze asielaanvraag werd door de Raad reeds beoordeeld en afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming.

2.12. De bij het verzoekschrift gevoegde “*verklaring van dhr. M.E., dewelke zelf erkend is als politiek vluchteling*” werd neergelegd tijdens de vijfde asielprocedure van verzoekers ouders. De Raad heeft in voornoemd arrest dienaangaande vastgesteld dat: “*Wat betreft de getuigenverklaring van M. E. die verzoekende partijen als bijlage bij hun verzoekschrift voegen (bijlage 5), wijst de Raad er vooreerst op dat aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielrelaas worden bijgebracht enkel bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat in casu niet het geval is. Verder dient vastgesteld te worden dat het gaat om blote en persoonlijke verklaringen van iemand uit haar kennissenkring waarvan de inhoud niet met enige objectieve informatie gestaafd wordt. De getuigenverklaring van M. E. volstaat dan ook geenszins om de problemen van eerste verzoekende partij in haar land van herkomst aan te tonen.*”

2.13. Deze getuigenverklaringen kunnen bijgevolg niet dienstig worden opgeworpen in verzoekers asielaanvraag, daar deze elementen reeds beoordeeld werden in het kader van de vijfde asielaanvraag van verzoekers ouders en deze beoordeling desgevallend als vaststaand moet worden beschouwd.

2.14. Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat “*diens eerste asielaanvraag niet zomaar kan verworpen worden door verwijzing naar een beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag van diens vader*” en dat het essentieel is dat “*een eerste asielaanvraag ten gronde wordt onderzocht, dit in tegenstelling tot een meervoudige asielaanvraag die desgevallend niet in overweging wordt genomen, doch beide beslissingen hebben een duidelijk andere finaliteit en er kan geenszins enige afwijzing van de eerste asielaanvraag van verzoeker aan de orde zijn zonder diens asielrelaas grondig te onderzoeken*”, wijst de Raad erop dat de beslissing van verzoekers ouders, waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing van verzoeker, een beslissing ten gronde betreft,

tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming, waarbij een onderzoek werd gevoerd naar de verklaringen van verzoekers vader dat hij vervolging vreest omwille van zijn problemen met de autoriteiten omdat hij de rebellen R.O. en K.O. destijds geholpen had en omwille van zijn sympathie voor de ontvoogdingsstrijd van de Tsjetsjeense republiek Itchkerië.

2.15. Dat verzoekers moeder “een HIV-1 Infectie heeft” - wat blijkt uit het bijgevoegd “bewijsstuk medische toestand moeder verzoeker”- en hierdoor “in het land van herkomst alleen alleszins niet de zorg en opvoeding van concludant voor haar rekening kan nemen, temeer in het land van herkomst de toegang tot HIV-zorg en behandeling geenszins op punt staat, wel integendeel”, zoals wordt aangevoerd in het verzoekschrift, toont niet aan dat verzoeker in zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging koestert of reëel risico op ernstige schade loopt. Verzoeker maakt niet met objectieve elementen aannemelijk dat de HIV-1 infectie van zijn moeder en de beweerde beperkte “toegang tot goede HIV-zorgen” ervoor zou zorgen dat verzoeker onvoldoende verzorgd zou worden in zijn land van herkomst en hierdoor een gegronde vrees voor vervolging koestert of reëel risico op ernstige schade loopt, temeer gezien hij in België bij zijn moeder én vader leeft, gezien zijn moeder nog steeds contact onderhoudt met haar ouders in Tsjetsjenië (gehoor moeder 4 mei 2015, p. 2) en gezien zijn vader nog contact heeft met zijn vader in Rostov en ook nog een oma heeft in Argun (gehoor vader 4 mei 2015, p. 2.) en aldus kan worden aangenomen dat verzoekers gezin in Tsjetsjenië indien nodig op familiale steun en bijstand zou kunnen rekenen. Ten slotte kan de Raad nog wijzen op zijn arrest nr. 126 426 van 27 juni 2014 waarbij het beroep om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 18 februari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van de Vreemdelingenwet, ongegrond wordt verklaard. Hierbij werd gesteld: “De Raad wijst erop dat uit het voorgaande is gebleken dat de verwerende partij de medische problemen van tweede verzoeker heeft laten beoordelen door een arts-adviseur, zoals voorgeschreven door artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet. De arts-adviseur concludeert dat tweede verzoekster niet op zodanige wijze lijdt aan een aandoening dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen bestaan in het herkomstland. Dit wordt niet betwist door verzoekers. Uit het advies blijkt duidelijk dat rekening werd gehouden met de door tweede verzoekster voorgelegde medische verslagen. Verzoekers slagen er met hun vage kritiek niet in om afbreuk te doen aan het gedegen advies van de arts-adviseur die op zorgvuldige wijze de gezondheidstoestand van tweede verzoekster heeft beoordeeld en tevens de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de noodzakelijk behandeling in het land van herkomst is nagegaan. Gelet op het feit dat de arts-adviseur adviseert dat er geen bezwaar is vanuit medisch oogpunt tegen een terugkeer naar Rusland - hetgeen niet wordt weerlegd door verzoekers - is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om het advies van de arts-adviseur te volgen en de aanvraag ongegrond te verklaren. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt aldus niet aangetoond”.

2.16. Waar verzoeker een schending van artikel 3 en 13 EVRM aanvoert, wijst de Raad er vooreerst op dat artikel 13 EVRM voorziet dat eenieder wiens rechten en vrijheden in het EVRM vermeld geschonden zijn, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van een ambtelijke functie. Los van de vraag of er enige inbreuk werd begaan ten aanzien van de rechten en vrijheden van verzoeker, dient te worden vastgesteld dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en zijn middelen aan te voeren, zodat artikel 13 EVRM gerespecteerd werd.

2.17. Verzoeker brengt voor het overige geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de motieven in de bestreden beslissing. Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift tot het herhalen van het asielrelaas, het opsommen van beweerde schendingen en het uiteenzetten van theoretische overwegingen, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratief dossier en blijken uit de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

2.18. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.19. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van Vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.20. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Het feit dat deze motieven gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

2.21. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Op basis van "*COI Focus: Tsjetsjenië: Veiligheidssituatie*" van 22 juni 2015 - door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier -, stelt de Raad immers vast dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

2.22. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.23. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK